

JOANNA BEEM

In het voorbijgaan

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Nu!’

Sander Verbeek stoot zijn broertje aan. De jongens liggen al een poosje op hun buik naast elkaar in de bosjes achter één van de bungalows op Hiddema Erve. Het is stil op het erf. Je hoort er alleen het getjilp van vogels. Waarschijnlijk druk op zoek naar een partner en een plekje om daarmee een nestje te bouwen. En het is warm. Zweetdruppeltjes vallen af en toe op de handen waarop ze hun kin laten rusten. Vanaf deze plek kunnen ze het terras aan de achterkant van de grote boerderij goed in de gaten houden. Een paar tuinstoelen staan er slordig om een tafel. Een dienblad met een koffiekkan, een paar bekers... Het ziet eruit alsof hier nog niet zo lang geleden mensen hebben gezeten.

De jongens hebben vrij van school en nog bijna een hele week voor zich. Pasen viel dit jaar zó laat in april dat de meivakantie er maar direct achteraan geplakt was. Maandag hoeven ze pas weer te beginnen. Meestal zwerven ze in hun vrije tijd met vriendjes door de bossen maar die zaten waarschijnlijk nog ergens op een camping. Dus hadden ze vanmorgen een beetje verveeld in huis rondgehangen tot hun

moeder het helemaal zat was en hen de straat opstuurde. ‘Veel te mooi weer om binnen te zitten, jongens!’ Uiteindelijk waren ze meneer Groenewold gevolgd toen die een klein uur geleden in de auto stapte. Natuurlijk hadden ze wel een vermoeden waar hij naartoe zou gaan, maar helemaal zeker wisten ze dat niet. Spannend was het wel.

Met hun terreinfietsen hoefden ze zich niet aan de officiële paden te houden en door de bossen konden ze zo hele stukken afsnijden zonder de Volvo echt uit het oog te verliezen. Eén keer was Jordi onderuitgegaan. Maar hij had zich niet laten kennen en was snel weer achter Sander aangeracet. Pas toen ze hijgend op hun geheime plekje waren neergevallen, had Jordi zijn geschaafde been laten zien. En zijn voet. Die begon akelig dik te worden in de sportschoen. Met moeite verbeet hij de pijn.

Ze zagen hoe mevrouw Ten Cate voor meneer Groenewold en een andere vrouw koffie inschonk en hoe die vrouw even later op haar fiets wegreed. Wat ze ook zagen was dat meneer Groenewold en mevrouw ten Cate daarna lachend naar binnen gingen. Uit angst om ontdekt te worden hadden ze zich al die tijd muisstil gehouden. Maar toen iedereen vertrokken

was kon Jordi een zacht kreunen niet meer onderdrukken. Op dat moment zag Sander de autosleutels op de terrastafel liggen. ‘Ik rijdt je wel naar huis,’ fluisterde hij zijn broertje toe. Het was wel even schrikken toen mevrouw Ten Cate weer naar buiten kwam om de kat binnen te laten, maar nu was het al een poosje stil op de boerderij.

Sander komt voorzichtig overeind. Hij schat de afstand naar het terras en kijkt nog even speurend in de richting van het openstaande hek. Niemand te zien. Dan trekt hij een sprintje. Binnen de kortste keren is ie terug. De sleutelbos laat hij triomfantelijk heen en weer bengelen voor het angstige, wit weggetrokken gezicht van Jordi. ‘Hebbes. We gaan.’

Arjan Groenewold merkt niets van wat er zich beneden op het terrein afspeelt. Zijn aandacht gaat uit naar heel andere zaken...

Vanmorgen had hij eerst thuis nog een paar uur gewerkt aan het boek dat in september bij de boekhandel moest liggen. Over architectuur in de provincie Groningen. Hij had prachtige foto's aangeleverd en die, in overleg met de schrijver, voorzien van korte teksten. Nu moest alles nog eens kritisch worden doorgenomen.

Een hele klus. Het vergde opperste concentratie en dit soort dingen deed hij dan ook het liefst in de ochtenduren. Er mocht geen foutje meer in zitten. De uitgever had een naam hoog te houden en hij zelf ook.

Rond halfelf voelde hij zijn aandacht verslapen. Hij had trek in koffie en de verleiding om die op Hiddema Erve te gaan halen was groot. Even had hij overwogen om de fiets te pakken. Het was prachtig weer, zover was het niet en na de inspannende uren achter zijn laptop kon hij best wat beweging gebruiken. Maar tegen de tijd dat hij aankwam zou Marianne waarschijnlijk al weer aan het werk zijn. Dus had hij toch maar de auto gepakt. Bij het uitdraaien had hij nog even een babbeltje gemaakt met de jongste zoon van de familie Verbeek. Die was van dezelfde leeftijd als zijn eigen kleinzoon Daan. Wanneer die kwam logeren, waren de twee jongens onafscheidelijk.

De familie Verbeek had een jaar in Portugal gezeten. Veel contact had hij niet met ze gehad, maar wel met de vrouw die in dat jaar op hun huis paste. In september waren ze teruggekomen. En sinds die tijd was het contact een stuk beter. Niet dat ze dagelijks bij elkaar over de vloer kwamen, maar inmiddels had hij

al wel menig biertje gedronken met Frank, de vader van Jordi, die een zwak voor oude auto's bleek te hebben. De Volvo had zijn bewondering gewekt en als er iets mee was, dan dook hij graag samen met Arjan onder de motorkap.

Toen hij op Hiddema Erve aankwam zat Marianne lekker buiten in het zonnetje. Ze was in gezelschap van Jantien, haar hulp. De dames hadden hem vermaakt met hun gebabbel en verwend met zelfgebakken cake die ongetwijfeld uit de koker van Marianne was gekomen. Nadat Jantien vertrokken was had hij haar uitgedaagd en waren ze in bed beland. Arjan kreunt van genot als Marianne zich over hem heen buigt. Voorzichtig neemt hij de aangeboden tepel in zijn mond. Zou hij ooit genoeg krijgen van dit goddelijke schepsel?

Ook Marianne is doof voor geluiden buiten de slaapkamer. Na de warmte buiten is het hier heerlijk koel. Ze voelt Arjans opwinding groeien en geeft zich over aan het genot dat hij bij haar teweegbrengt.

Vanmorgen was ze al vroeg gewekt door de opkomende zon. Even had ze liggen mijmeren. Deze dag beloofde, net als het voorbije week-

end, warm en zonnig te worden. Ze voelde zich ontspannen en uitgerust. Vandaag kon ze het nog rustig aan doen. Morgen kwamen de eerste gasten: een groep hulpverleners. Ze namen deel aan een driedaags symposium in de buurt. Hoewel het tegen haar principes was om zo vroeg in het jaar al gasten te ontvangen had ze de aanvraag niet willen afwijzen. Hiddema Erve kon de extra inkomsten best gebruiken. Veel werk zouden ze er niet aan hebben: vijfendertig volwassenen die hier aan het eind van de dag nog even konden bijkomen en dan hun bed zouden opzoeken. Twee keer een ontbijt en vrijdagmorgen weer weg, dat was best te doen.

Om negen uur had Jantien zich gemeld. Een vrouw uit duizenden. Altijd vrolijk en druk in de weer met dweilmop, poetsdoekjes en stofzuiger. Ze was op de hoogte van de laatste nieuwtjes en roddels in het dorp en vond het heerlijk om die kennis met Marianne te delen. Samen hadden ze de kamers en de receptie een laatste schoonmaakbeurt gegeven. Na de koffie was Jantien vertrokken. Haar moeder wilde de voorjaarscollectie bekijken bij haar favoriete kledingzaak in Musselkanaal en had vervoer nodig. 'Sinds ze in dat zorgcentrum zit is ze

zó precies op haar uiterlijk. Het lijkt wel of de dames elkaar aansteken. Als er één iets nieuws heeft dan wil de ander daar niet voor onderdoen.' Ze hadden er hartelijk om gelachen en zich afgevraagd of ze zelf over twintig jaar ook zo zouden zijn.

Nu wordt ze volledig in beslag genomen door het liefdesspel met Arjan.

Met een terugtrekkende beweging kruipen de jongens uit hun schuilplaats. Eenmaal uit het zicht van de bewoners komt Sander overeind. Jordi heeft er duidelijk moeite mee. Hij strompelt zo goed en zo kwaad als het kan achter Sander aan naar de parkeerplaats. Daar staat de Volvo van meneer Groenewold netjes geparkeerd naast de auto van mevrouw Ten Cate. Zij heeft een poosje in hun huis gewoond maar toen ze terugkwamen uit Portugal, is ze verhuisd. Nu woont ze hier op de boerderij.

Handig opent Sander de deur aan de passagierskant van de Volvo en klapt de stoel naar voren om ruimte te maken.

'Eerst je fiets.'

Jordi kan een kreet van pijn nauwelijks onderdrukken als hij per ongeluk op zijn zere voet gaat staan. Samen leggen ze de fiets op

de achterbank. Zelf maakt hij aanstalten om er achteraan te gaan maar Sander houdt hem tegen. Voorzichtig klapt hij de stoel terug en helpt zijn broertje op de passagiersstoel. Bijna geluidloos sluit hij het portier en klimt dan over hem heen achter het stuur. Met een air alsof hij dagelijks met deze auto de weg op gaat, steekt hij de sleutel in het contact. Zoekend gaan zijn ogen naar de pook tussen de stoelen.

‘Shit, dit is geen automaat!’

Jordi kan zijn tranen niet meer bedwingen. Ze biggelen over zijn bleke wangen. Als een bange wezel kijkt hij toe hoe zijn grote broer probeert de bestuurdersstoel een eindje naar voren te schuiven. Sander mag dan best fors zijn voor zijn bijna dertien jaar, maar de lange benen van meneer Groenewold heeft hij nog niet.

‘Toe Sander, laat maar. Ik kan best terugfiet-sen.’

‘Nou niet zeuren, joh. Bijt maar op je lip. Het lukt heus wel. Vorige week heb ik nog in de auto van pappa gereden op het terrein achter de aardappelmeelfabriek. En dat ging prima. Hij zei het zelf.’

Met een verbeterd trek om zijn mond buigt hij zich opzij om te kijken waar de hendel zit

die hij nodig heeft om de stoel in beweging te krijgen. Midden in die beweging verstijft hij. Een forse gestalte is naast de auto opgedoken. Met de handen in de zij staat de boswachter het gedoe aan te kijken. Sander voelt het zweet onder zijn shirt langs zijn rug lopen. Dit was niet de bedoeling. Met bravoure draait hij het raampje naar beneden.

‘Moi meneer.’

‘Zo knul. Beetje warm zeker, hè?’

‘Ja meneer.’

‘Moeten jullie niet naar school?’

De boswachter bekijkt de twee jongens met groeiende belangstelling. Hij kent ze wel. Het zijn de jongens van Verbeek. De jongste is een vriendje van de kleinzoon van Groenewold. Maar die is er vandaag niet bij.

‘Vakantie meneer.’

‘Zo. En wat doen jullie dan hier?’

‘Wachten op Daan, meneer.’

Sander begint zich al iets meer op z'n gemak te voelen. Kooistra kent hij wel. Niet iemand om spelletjes mee te spelen, maar ook niet onaardig. Vorige herfst hadden ze nog een wandeling met hem gemaakt door de Sellingerbossen, op zoek naar paddenstoelen. En als ze aan het crossen waren, dan kwamen ze hem